

болнитѣ и смѣхътъ му се носеше, като хъхлежа на хромелъ.

Безъ много мислене, повикахъ самарянката и го поставихме въ мокъръ чаршафъ. Той потръпна и пакъ се спотаи. Въ несъзнание е. Това ме изплаши. Повикахъ лѣкарь, той ме успокои. Не трѣбвало да излиза. Организъма му е много изтощенъ и постепенно трѣбва да свикне съ промѣната на въздуха, Часоветѣ минаватъ. Стоя до главата му и чакамъ да се свѣсти. Огницата бавно спада и ето той почва да диша по-равномѣрно и по-спокойно. Сърдцето намали своитѣ удари и вече сж 80. Той е спасенъ. Азъ сама въздъхвамъ съ облекчение, когато отвори очитѣ си и впи мекия си погледъ въ менъ.

— Ехъ! Сестро, мъчно се умира. . . Да, да, твърде мъчно — съ тихъ гласъ пошепна той и стисна ржката ми, сѣкашъ искаше да се увѣри, че наистина е останалъ живъ.

— Ще мине, всичко ще мине. Днесъ не трѣбваше да стоите толкова дълго по двора — успокоявамъ го азъ и глася горящото му чело. Тръпки ме побиватъ. Той е младъ и високо образованъ. Мъчи се съ пълно съзнание да надвие своитѣ страдания, да обнови тѣлото си.

— Много се изморихъ. Сестро, простете ми. Вие не можете си почина. Вие имате толкова голѣма нужда отъ почивка, а азъ съ своето неблагоразумие ви я отнехъ... Слънцето грѣеше много приятно днесъ, искахъ да се насладя, да се порадвамъ . . . толкова дни бѣхъ подъ угрозата на смъртта. Душата ми бѣше чиста и ведра като майско небо. . . Помжчихъ се да пиша. . . Ахъ, какви сили осѣщахъ! Исахъ да възобновя работата на душата си и ми призлѣ. . . Мозъкътъ е отвикналъ да работи. . .

— Успокойте се! . . . позаспете малко . . . ще мине. . . Пийте малко лимонада и заспете. . . Не говорете и не мислете. Вие трѣбва сега да си почивате. — Той пи лимонада и скоро заспа моренъ сънь. На масичката му сж разхвърлени листове и докато стояхъ до него за да следя съньтъ му и отъ време на време да измѣрвамъ температурата, почнахъ да чета написаното отъ него. Съ ситенъ и красивъ почеркъ той бѣше написалъ своитѣ впечатления.